

[Oluf Pedersen.]

ærede finansminister, står i forbindelse med det underskud på Danmarks handelsbalance, som i disse dage er genstand for drøftelse mellem de 5 store partier. Jeg skal naturligvis ikke her afsløre, hvad der sker i de lukkede drøftelser, selvom jeg for mit vedkommende tager hensyn til alle de der fremførte argumenter. Forespørgslen drejer sig om hovedårsagen til underskuddet, statens udpumpning af købekraft, som der ikke står en tilsvarende produktion bag ved.

Skal forespørgslen stilles og besvares med udbytte, er det nødvendigt, at jeg giver en kort fremstilling af Danmarks økonomiske stilling, således som den fremgår af offentligt tilgængelige oplysninger fra statistisk departement. Jeg vil dog forudskikke den bemærkning, at når den fremstilling, jeg giver, adskiller sig fra de oplysninger, der er givet fra anden side, bl. a. fra medlemmer af den høje regering, er skylden forsåvidt ikke min. Jeg har nemlig ingen interesse i at fremstille forholdene bedre, end de er.

Den økonomiske politik, som er ført af de fire gamle partier, og som man kan frygte de fortsætter i fællesskab i ganske samme skure, har vi fra vor side ikke ansvaret for. Det forekommer mig derfor at være en meget hård dom, måske også for hård en dom, der fældes af den højtærede indenrigsminister, når ministeren rejser rundt i landet og fortæller, at Danmark har været styret så slet, at det efter tre gode høstår, efter at have fået over 1 milliard i Marshallhjælp, står på ruinens rand. Og selv den højtærede finansminister er jo ikke stort bedre. Ministeren fortæller, at det står så usselt til her i landet, at hvis man fulgte retsforbundet og gav importen og valutahandelen fri, ville vi drive ud i en inflation mage til den i Tyskland efter første verdenskrig.

Jeg har svært ved at forstå formålet med den slags påstande. Jeg tror i alt fald, at den højtærede finansminister er så velbevandret i økonomiske spørgsmål, at han ved, at den påstand, han fremsætter, er ravruskende gal, og jeg håber, at selv den højtærede indenrigsminister efter at have hørt eller eventuelt læst min fremstilling må forstå, at han har fældet for hård en dom over den politik, han har sit medansvar for.

Der var i 1950 et underskud i Danmarks handelsbalance på 1 318 mill. kr., det var 666 mill. kr. mere end i 1949. Importen

var steget med 1 684 mill. kr. Efter beregninger, som jeg har foretaget, skyldes halvdelen af denne stigning i importen prisstigningen, medens den anden halvdel skyldes, at vi har fået større varemængder her til landet. Underskuddet på betalingsbalancen — det vil sige slutresultatet, efter at andre indtægter er fradraget — var på 745 mill. kr. Dette underskud må så reduceres yderligere med Marshallhjælpen på 385 mill. kr. Tilbage bliver da et underskud på 360 mill. kr., og det er dette underskud, som volder regeringen og andre så store kvaler. Dette underskud må ses i belysning af, at vi har fået for 800 mill. kr. flere varer i 1950. Nu kan det godt være, at en del af disse varer er gået til merforbrug — det har jeg ikke tal for, de foreligger ikke —, men jeg tør dog tro, og det er også bekræftet ved undersøgelser, jeg har foretaget, og oplysninger, jeg har fået, at varelagrene er steget betydeligt her i landet. Det er den lagerstigning, som man måske til sin tid får tal for, når man opgør lagrene hos dem, der sælger, og hos visse store virksomheder. Men der er også andre lagerstigninger, som man skal regne med i denne forbindelse, og dertil kommer den investering, som har fundet sted. Ifølge de oplysninger, der er givet fra statistisk departement, var der i 1950 en investering på 5 183 mill. kr. Det er en stigning fra året før på 807 mill. kr. Med andre ord, underskuddet på 360 mill. kr. er fordelt måske med halvdelen, måske med noget mere, til varelagre og resten til investering. Hvis man skulle have undgået underskuddet, kunne det være sket, hvis man havde haft en investering på nogle ganske få procent mindre end den investering, der har fundet sted — en investering, der er langt større end i det foregående år.

De tal, jeg her har anført, er de officielle tal, og de giver ikke nogen baggrund for de højtærede ministres udtalelser. I samme forbindelse må man vel også tage i betragtning de tal, der foreligger om den udvikling, der har fundet sted i november, december, januar og også i den forløbne del af februar, og som viser en nedgang i den gæld, vi har til udlandet.

Danmark er altså ikke blevet fattigere i 1950; vi har tværtimod i 1950 haft den største stigning i nationalformuen, vi har haft i mange år. Hvis der er ærede medlemmer, der tvivler lidt derom og mener, at det er en ensidig fremstilling, man giver fra retsforbundets side, vil jeg henstille, at de læser den artikel af tidligere minister